

geweldig, liet de witte glacé handschoenen en den waaier vallen en verdween in de duisternis zoo hard als het maar kon.

Alice nam den waaier en de handschoenen op en daar het erg warm in de zaal was, wuifde ze zich onder het praten wat koelte toe. «Och, och», zei ze, «wat gaat toch vandaag alles vreemd! En gisteren nog ging alles z'n gewonen gang. Zou ik dan soms van nacht veranderd zijn? Laat ik eens eventjes nagaan: was ik dezelfde, toen ik van morgen opstond? Ik geloof bijna me te herinneren, dat ik me een beetje anders gevoelde. Maar als ik niet dezelfde ben, dan komt de vraag: wie ter wereld ben ik dan wel? Ja, dat is de groote quaestie!» En ze ging al de kinderen van haar leeftijd na, die ze kende, om te zien of ze wellicht in een van die was veranderd.

«Ik ben toch Ada niet», zei ze, «want zij heeft lange krullen en mijn haar krult heelemaal niet en Mabel kan ik ook niet zijn, want ik weet een heelen boel en zij, och, 'zij' weet maar zoo'n beetje. Bovendien *zij* is zij en *ik* ben ik, en — och, lieve deugd, hoe gek is het toch allemaal! Ik wil eens zien of ik alles nog weet, wat ik gekend heb. Laat me eens kijken: vier maal vijf is twaalf en vier

maal zes is dertien en vier maal zeven is — maar zoo kom ik nooit tot twintig! Nu, maar op die Tafels van Vermenigvuldiging komt het minder aan. Nu zal ik eens wat Aardrijkskunde probeeren. Londen is de hoofdstad van Parijs en Parijs is de hoofdstad van Rome en Rome — neen, dat is allemaal verkeerd, dat weet ik zeker! Ik moet in Mabel veranderd zijn! Ik zal eens probeeren op te zeggen»: «*Wat poetst de kleine*» en ze legde haar handen op haar schoot, alsof ze een les opzei en begon toen. Maar haar stem klonk heesch en vreemd en de woorden klonken haar niet zoo bekend toe als vroeger:

«Wat poetst de kleine krokodil
Zijn glinsterenden staart,
En plast het water van den Nijl
Op 't lichaam, naar zijn aard!

Hoe vroolijk grijnst hij in het rond,
Spreidt hij zijn klauwen uit,
En roept de vischjes 't welkom toe
Met vriendlijk lachend snuit!»

«Ik ben er zeker van, dat dit niet de goede woorden zijn» zei de arme Alice en haar oogen schoten weer vol tranen, toen ze er bijvoegde: «Dus moet ik Mabel dan toch wel zijn en ik zal